

160 Pièce
INDO-CHINOIS

364

4 XU

PLAISIRS ÉDITION

N° 1

Dépôt légal
tirage 1000 ex

Le 17/8/26

CÂU MONG

KHO TRUYỀN

của Tân - Nữ - Việt Văn - Đoàn

TIẾNG TƠ LÒNG

Ngày qua

Ngày xưa, tuổi còn xanh,
Ngây thơ chưa hiểu tình,
Tính em thích đùa nghịch,
Luôn luôn ở bên anh...

* * *

Nhìn anh, em thấy đẹp,
Khen anh, em mím cười
Lộ đôi hàm răng ngọc
Với cặp môi thắm tươi.

* * *

Yêu em, anh khẽ vuốt
Làn tóc sỏa bên vai,
Đôi đùi non trắng nuột:
« Em anh đẹp nhất đời. »

* * *

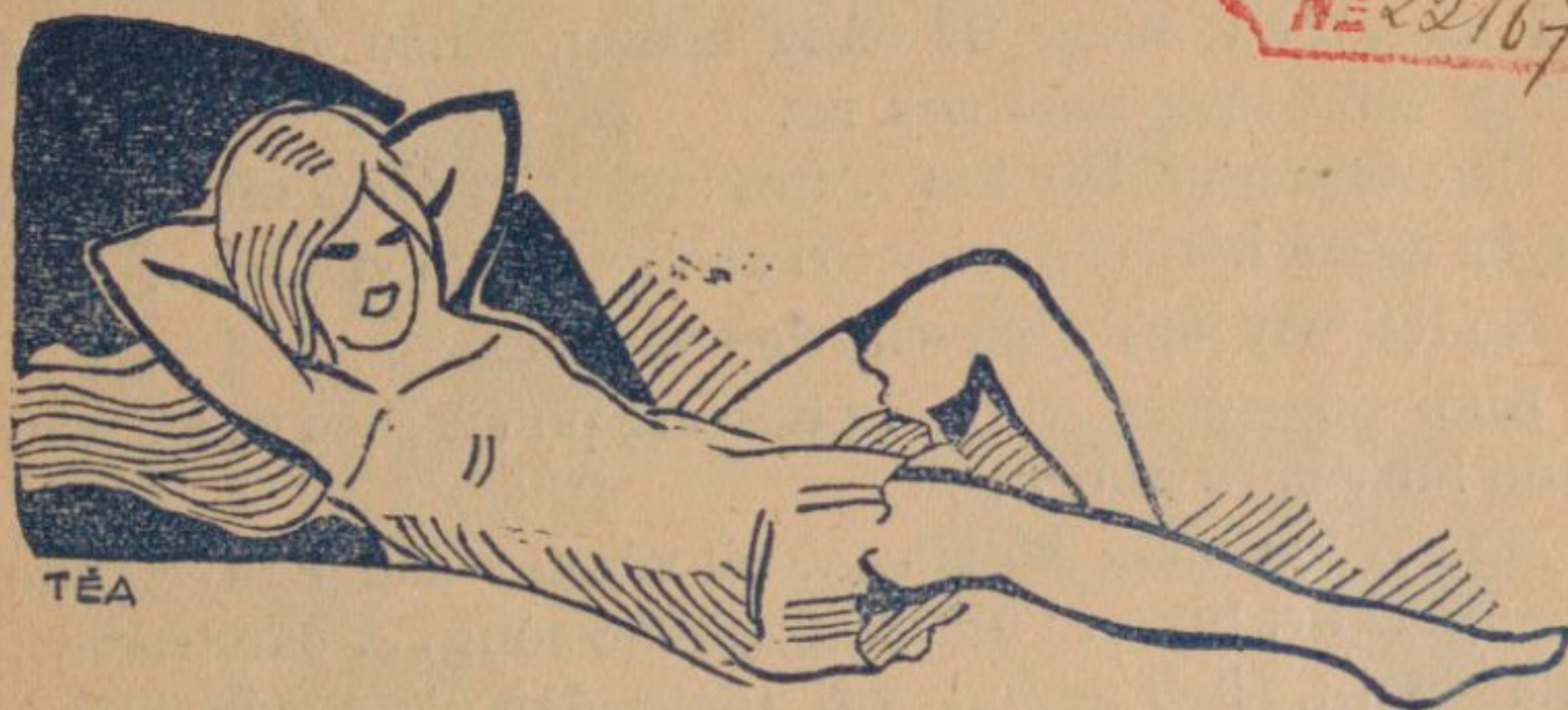
Thăm thoát tháng ngày qua
Mười bảy cái xuân chôi.
Năm nay em đã nhớn
Đẹp tựa cảnh xuân tươi.

Năm nay em đã nhớn
Tuổi xuân đang giẫy thì,
Gặp anh, em e lệ,
Anh còn nhớ những khi ..?

Dương-thị-Bích

CÁI YÊU

Một đêm xuân,...

Bên ngoài mưa gió... Kể thì buồn...

Nhưng trái lại, đối với khách làng chơi, lại là một cái thú riêng trong khi vui thú.

... Trong một căn phòng, trang hoàng lịch sự, « người đẹp » và « khách » mơ màng bên cạnh bóng Phù-Dung...

Mặc cái sơ-mi màu nước biển, người đẹp vươn mình trên chiếc nệm nhung. Tâm thân trắng muốt mờ tỏ trong làn lụa mỏng... phong phanh, để hé hai núm đào non và cặp đùi mơn mớn...

Khách đắm say..., nhìn... cái sắc đẹp lộng lẫy !

... Im lặng... Ngọn đèn le lói trong chụp pha-lê như dục khách « đi gió về mây ». Người đẹp mỉm cười trông khách. Khách gật đầu ưng thuận. Lăn nhẹ đầu tiêm trên diện tấu, năm ngón tay cứ thoăn thoắt trên ngọn đèn tựa ến đưa thoi..., rồi « người đẹp » chao cho « khách » chiếc xe ngà. Kéo một hơi thẳng, khách thả làn khói cuộn khoảng không...

Tâm trí du dương phiêu động, luôn mười điều khách đã say sưa. , linh hồn và thể phách như du ngoạn nơi thần tiên mộng ảo...

160 Indoch. Pièces
364

Nể khách, người đẹp chẳng nở chời từ, nên sau khi hút dăm điếu, nàng đã bàng hoàng, khiến đôi má ửng hồng càng tăng màu rực rỡ.

Cặp mắt như làn thu... lưu luyến, mơ hồ, như quyền luyến mộng hôn « khách » tới chôn xa xăm vô đích...

Khách say sưa nhìn sắc đẹp vô song...

Khói nha-phiên thơm ngát trong phòng, bên ngoài vẫn lạnh lùng mưa gió...

Người đẹp băng khuâng,.. rồi với cây đàn nguyệt nhẹ bâng giây tơ, tung ra những điệu náo nùng... oán trách... mĩa mai..., họa chung với tiếng đàn lòng của khách hiu hiu... tê tái...

Rất bài, mấy ngón tay đã diu dặt trên chiếc piano, khách cất bài Pháp ca réo rắt đa tình người đẹp hòa chung âm điệu, rõ tiếng đàn của nhà tài-tử lão luyện. Khách rất mình, chắc người đẹp cũng là người tài-hoa tân học.

Im lặng .. Bên ngoài vẫn mưa gió lạnh lùng, người đẹp cũng lạnh lùng, lại lẫn nhẹ đầu tiêm trên điện tẩu... Từ lúc khách đến nhà tới đây người đẹp và khách không nói với nhau một câu nào, hình như họ chỉ thích điem đăm, tình mịch, im lặng mà chung hưởng cái thú của những phút thần tiên, hơn là những lời tri-kỷ nước ôc.

Ro... ro... ro... ro... roooo..., khói tỏa trên trần. Mùi thơm của nha-phiên, của.. mớ tóc mây, nhất là của cái sắc đẹp làm cho khách mê man ham muốn.. Thấy mặt nóng bừng, khách vội hăng hái cự địch với dâm thân, vì đã bao lần như thế — sợ rằng nếu nay lại dâm thân vào vòng nhục dục thì tất sau cái phút tuyệt thú, điên cuồng ấy, lại thấy hải hùng ghê tởm. Nên khách cô

nén cho lòng lâng lâng khi bóng khi trâm... rào rạt
nỗi yêu đương với cuộc đời đi mây về gió.

... Chợt làn gió thổi mạnh
qua khe cửa chớp làm lật chiếc
nệm nhung. Người đẹp thiu
thiu... vẫn gió... sô-mi của

người đẹp bay bập bùng... phát phơ... đủ đờn như cánh
cửa động đào, mở... khép... phô một tiên nữ khóa thân.

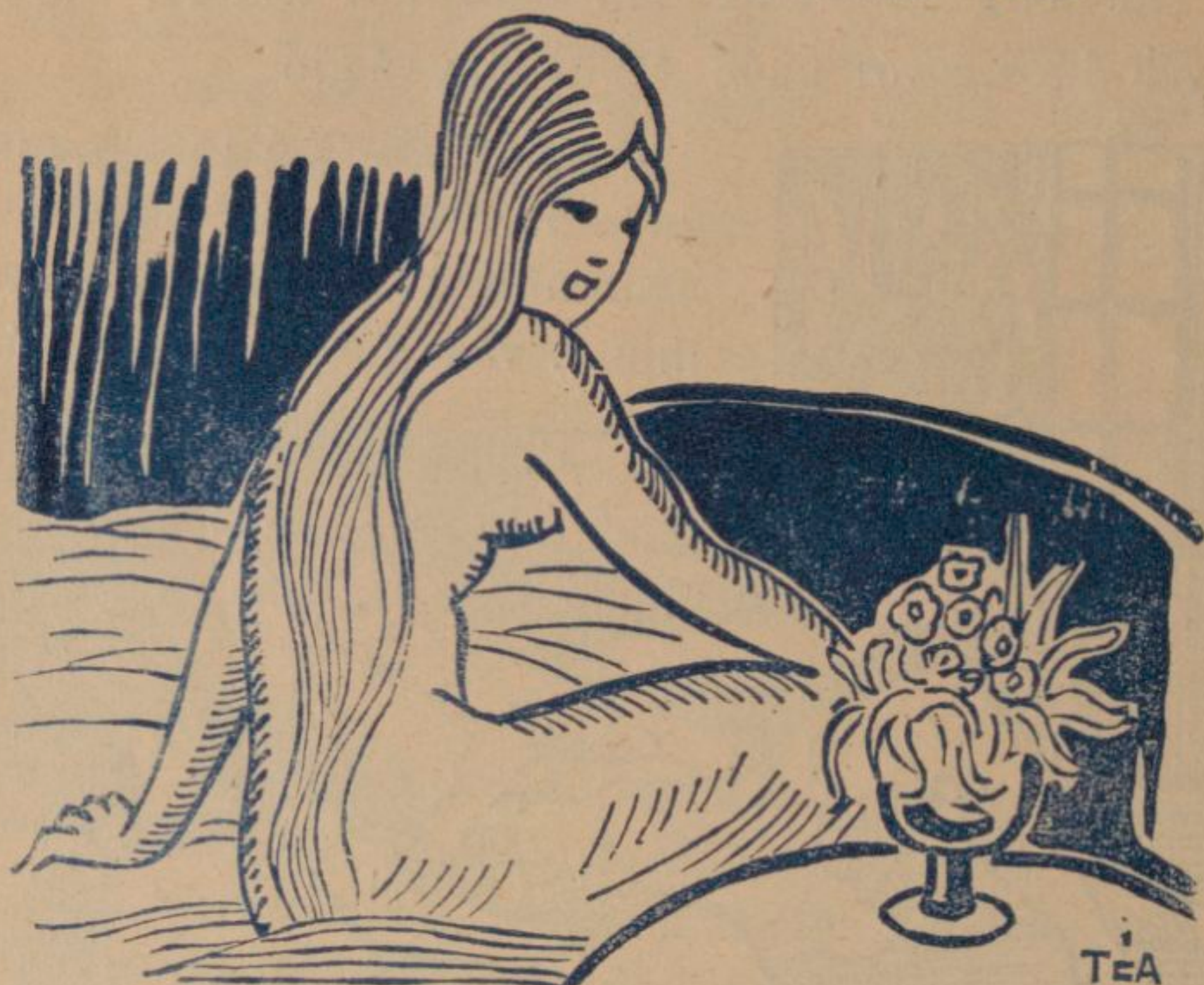
Khách đắm say... nhìn... Sắc đẹp, cái muôn làm cho
khách quên hẳn trí nghĩ vừa rồi. Rồi chẳng lường lự,
khách mon men sang bên cạnh người đẹp, khẽ khẽ đặt
nhẹ cái hôn trên làn môi thắm,.. thơm tho...

.....,.....

Ngoài trời màn đen u ám vẫn mưa gió lạnh lùng

CÔ TÔ

ĐỜI KHÔNG TINH AI

Xuân về...

... Trong gian phòng âm-cúng — ngồi bên côc thủy - tiên chớm-nở — hôm nay, cũng như bảy hôm của bảy năm về trước. Lan nhìn khói hương trầm, đón cái xuân qua của thời-gian đưa đẩy...

Đã bảy năm, sông lẻ loi, không một chút tình-yêu, trong một gian nhà nhỏ bé — giữa một khu vườn rộng rãi âm-thâm, ở chôn thôn quê tịch-mịch — xa hẳn nơi thị-thành đơn-bạc, Không một chút oán-hận, không một chút ước mong. Lan điềm-nhiên kéo cái đời sơ-sài và chắt-phác đã hoàn toàn trở nên thôn-dã trên con đường cô-đơn thiêu-thôn...

Vì, đã bảy năm nay, Độc-Minh — chồng Lan, người mà Lan yêu-quí nhất đời, trong khi hầy còn Pháp-du cầu học Lan đã phải tảo-tân sớm tối, cô dành dụm để gửi cho Minh sô tiên ăn học tháng ngày, thế mà ai ngờ sau khi

thành tài về nước với một mảnh bằng bác-sĩ — Minh đã tình-phụ Lan mà tham chôn giầu-sang, quyen-quí, luông để Lan phải ôm mối hận tình trở về nơi thôn-dã, đã bảy năm, sông lở loi.

Và đã bảy năm, mỗi khi đào, hồng đua nở, Lan chỉ biết lạnh lùng nhìn khói hương trầm, đón cái xuân tàn của chuỗi ngày qua lại...

Nhưng hôm nay, khác hẳn bảy hôm của bảy năm về trước, trong gian phòng âm-cúng, ngồi bên cộc thủy-tiên chớm nở, trước cái cảnh sương lan mờ phủ, rục rỡ cánh hoa tươi, cây cỏ non xanh hây hây, yên oanh nhộn nhịp đón đưa — Lan cảm thấy cõi đời Lan trở trời, buồn tẻ, rồi Lan muôn được yêu, và muôn yêu, yêu say-đắm, yêu nồng nàn như một cô gái mười tám, dù mà trên đầu Lan đã chât vừa ba mươi cái xuân chẵn...

... Thi từ buổi Đông vào lạnh-lẽo, liễu chớm mầu vàng ngay bên nhà Lan ở — một tòa nhà nghỉ mát xưa nay vẫn bỏ không, mà đột-nhiên, một ngày kia bỗng có bóng người thấp-thoáng cùng tiếng ngâm vịnh ngân nga...

Rồi ngay từ hôm ấy, trong lúc vào ra, nhìn sang bên cạnh, Lan thường thấy một thiêu-niên tuấn-tú đứng trên bao-lơn mơ-mộng nhìn trời, mây, cây, cỏ rồi đôi mắt hữu tình lại quay về phía Lan với những tia sáng nồng-nàn tha thiết...

Lan không hiểu người thiêu-niên ấy vào hạng người nào, mà lại một mình tới ở chôn quanh-hiu, buồn tẻ này, thì một hôm thẳng nhỏ ở tòa nhà ấy sang xin lửa, rồi không ai hỏi, mà nó cũng rủ rí nói khe khẽ đề năng biết, nửa như khoe-khoang, nửa như thật tình : đây là một thi-sĩ chưa vợ về đây để tìm lấy những vần thơ ở nơi thôn-dã trong buổi Đông về...

À, ra một thi-sĩ, một nhà văn — hay hơn nữa là một ông láng giềng chưa vợ — cái ấy có cần gì tới Lan — Lan

không muốn biết, hay là Lan không cần biết mọi sự gì ngoài cái đời sinh sống chật hẹp của Lan cả...

Nhưng mấy ngày sau, thằng nhỏ ấy lại sang xin lửa, rồi một sự táo bạo mà Lan không ngờ tới là trong khi Lan vô ý, trước khi ra về nó đã rúi một bức thư xuống khay chén mà chắc chủ nó đã sai nó đưa sang cho Lau.

Đọc hết bức thư, sự sự những mùi tình, cùng những câu văn bóng bẩy Lan lây làm ngạc-nhiên hết sức là không biết sao mà Ngọc-Vân — tên ký trong thơ — lại rõ cả cuộc đời

dĩ-vãng của Lan mà tỏ ý phản-nản hộ Lan có tài, có sắc mà gặp phải cánh ngộ đáng ái-ngại, đáng thương-tâm, rồi lại mặt-sát Minh, con người phụ-bạc-đã chẳng nghĩ tới công Lan cấp-dưỡng cho trong khi du học nên mới được có ngày nay, và kết-luận lá thư là Ngọc-Vân trân-trọng xin hiến Lan trái tim bông bột một cái tình yêu chân-chính, nồng-nàn và xin kính cần đợi thư Lan trả lời...

Phải ! Cánh-ngộ Lan đáng phản-nản thật và Minh đã phụ bạc thật, - Ngọc-Vân nói đúng - nhưng còn thư trả lời thì Lan không còn can-đảm mà viết, vì, dù mà Minh đã quên Lan và đã lừa Lan bằng một cách đê-hèn, ty-tiện, nhưng Lan không thể quên Minh được, người thứ nhất đã chiếm trái tim của Lan, và đời Lan bây giờ đã bỏ ra ngoài vòng tình-ái rồi, Lan không muốn buộc thân vào vòng lụy nữa...

Mim cười, Lan gấp bức thư lại, vuốt cho thẳng thăn, rồi đi vào đồng than hồng bên cạnh, sung sướng, Lan nhìn ngọn lửa lem lem nuốt chửng hết những chữ văn-hoa

quyên rũ, đã sui Lan đi lấm đường, lạc lối, vạch trên mảnh giấy trắng phau ở tay Lan. Lan đã thoát được cảm ái-tình gây nên bởi con nhà văn, mà xưa nay Lan vẫn sợ, là giông đại-đa-tình và có sức quyên rũ rất mạnh...

Rồi từ hôm ấy, Lan đâm sợ ông lảng diêng tò-mò và nguy hiểm ấy, và Lan cũng chẳng dám để ý đến khung bao lơn bên cạnh nữa, vì sợ gặp những khóe mắt thôi-miên và trách móc của khách Tiêu-Lang...

Nhưng một ít lâu sau, cách đây nửa tháng, Lan lại nhận được một bức thư thứ hai, mà lần này thẳng nhỏ nó chẳng còn rụt dè e sợ, nó đưa hẳn vào tận tay Lan, mà Lan không biết có một cái sức mạnh vô hình nào đã sui giục Lan, khiến Lan phải nhận và phải mở ra xem. Không như lần trước, Lan để ý đọc hết từ đầu đến cuối, xong Lan trân trọng gấp lại, ấn vào chiếc phong-bì màu hồng, cất vào hộp khâu trong tủ...

Bức thư lời lẽ thông thiết, say sưa gấp trăm bức trước, khiến Lan xem xong phải bốn chồn tắc dạ, Ngọc-Vân nhắc cho Lan biết cái đời không tình-ái là cái đời khô-khan buồn-thảm, khác chi một cây mộc vè thu, bông hoa vè hạ, chỉ cần cỗi tiêu-sơ trong những ngày ám-đạm thê-lương mà với cái tuổi của Lan, cái sắc của Lan thì đáng lẽ, nếu Lan muốn đã không phải và sẽ không phải chịu buộc cái xuân xanh vào trong cảnh ấy, và Ngọc-Vân cũng nhắc cho Lan biết bằng dịch một đoạn thơ của nhà thi-sĩ Lamartine, mà theo ý Ngọc-Vân, là một thi-sĩ có từng trải và có kinh-nghiệm ở chốn tình trường thì hẳn là thâm-thúy :

.

*Vous tomberez ainsi, courtes fleurs de la vie,
Jeunesse, amour, plaisir, fugitive beauté ;
Beauté, présent d'un jour que le ciel nous envie,
Ainsi vous tomberez, si la main du génie.*

Hoa tươi, hỡi được bao lâu ?..
Thắm, hồng rồi cũng nhuộm màu sắc-sơ...
Xuân xanh, nên hãy liệu cơ...
Trời kia quên thói hững-hờ trên người !..
Hồng-nhan phải giồng ở đời ?...

Rồi kết-luận, cũng như lần trước, Ngọc-Vân xin đợi chờ phúc đáp của Lan, nếu mà được thế, thì Ngọc-Vân sẽ không ngần-ngại, để cả thân-danh, sự-nghiệp xuống chân Lan, để tùy Lan sai khiến...

Viết thư trả lời, một sự quan-hệ, có thể, nếu vì nông nổi bị quyền rũ bởi cái sức mạnh ác liệt bên ngoài, sẽ làm ô-hoèn tới danh-dự của Lan trong giây phút, không thể thế được, đời Lan lạnh-lẽo, Lan có thể chịu được, thân Lan trơ trọi, cùng thán, ngày qua, Lan có thể quên được, chứ Lan không muốn để Lan và Ngọc-Vân phải mua đắt chữ tình quá lứa, rồi Lan muốn tránh cái vực sâu nguy-hiểm, mà Lan sợ một ngày kia nếu sẩy chân, lỡ bước, thì Lan sẽ bị lôi cuốn, chìm lìm mất tăm bởi những ngọn sóng dữ dội, vô-hình, Lan có ý-tưởng muốn tránh xa Ngọc-Vân là sẽ giong nhà đi nơi khác, thì may ra

sẽ được yên thân, nhưng Lan cũng chẳng khỏi cảm ơn Ngọc-Vân đã để ý thương hại tới cảnh ngộ của Lan, bằng một cái hôn âu-yêm trên lá thư thơm phức..

... Cho đến hôm nay, xuân về trước cửa, ngồi bên cốc thủy-tiên, trông cảnh sương lan mờ phủ, cây cỏ non xanh, yên ọan nhộn nhịp, Lan cảm thấy cõi đời Lan trông trải, rồi không biết vì sự kinh-nghiệm của thời-

gian đã cho Lan rõ cái sông khô-khan của một đời không tình-ái, hay vì những câu văn bóng bẩy có sức quyến rũ của Ngọc-Vân đã cho Lan biết cái sông có đôi là cái sông hoàn-toàn đầy-đủ mà Lan muốn được yêu và muốn yêu, Yêu nồng-nàn tha-thiết như một cô gái mười tám, dù mà trên đầu Lan đã chhat vừa ba mươi cái xuân có lẽ...

... Với chiếc bút dân vào lọ mực trên bàn, Lan quá quyết tâm giấy ra viết thư giả lời Ngọc-Vân, nhà thi-sĩ si-tình mà bấy lâu chỉ hằng ước mong có thể .

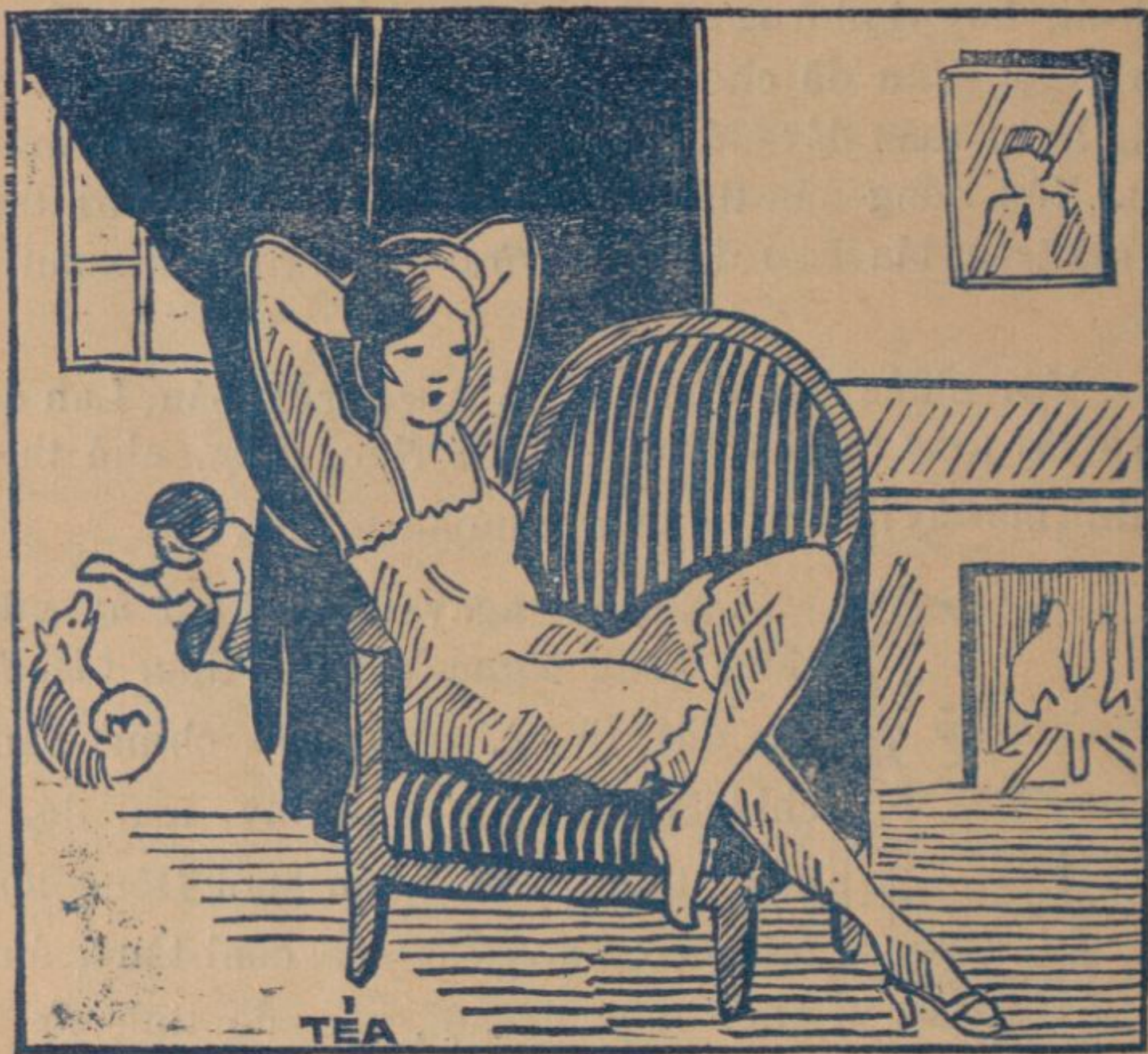

... Nhưng ngay ngày hôm ấy cũng vắng bóng Ngọc-Vân thờ-thẫn bên lầu, vì, đời thi-sĩ, đời con chim xanh, chỉ biết cái cảnh nay đây, mai đó, vô cánh tung trời, nhân buổi Đông sang lạnh-lẽo, muốn tránh cái cảnh tàn tạ ở nơi phồn hoa, đô-hội, nên đã tình-cờ mà về đây nghỉ cánh, để chờ buổi xuân về rục-rỡ rồi lại rợn gió, theo mây mà đến tròn nghìn tía, muôn hồng...

Nhưng Lan vẫn chờ, chờ con chim xanh ấy, biết đâu rồi một ngày kia, ngày Đông lạnh-lẽo, đã một lần nhớ tổ năm qua, mà chẳng mang lại cho Lan những ngày say-sưa đêm-âm để chờ lúc đêm về

Ngô-thị Tuyết Yến

LANH LUNG

Vì con thiệp phải lửa lùn,

Chàng ôi ! trên ánh phong-trần biệt chãng?...

Bên lò sưởi, Kiều-Lê ôm con gối mơ mộng nghe tiếng lửa nổ trong đám than hồng.

Bên ngoài gió vẫn reo trong cây lá, tiếng côn-trùng rên rĩ khúc ly-oan.

Lạnh lùng...

Kiều-Lê buồn rầu đứng giậy với lên đầu giường lấy tập thơ màu hồng đã hoen-ô đem ra trước ánh sáng hồng đượm của sức nóng dịu dàng âm-áp, búi ngùi đọc lại từng chiếc một... rồi bỗng dưng trên gò má phân gây gò nằng điềm lệ đôi giòng...

Thầy mẹ khóc. Aí ngây thơ hỏi :

— Trời ôi ! Sao mẹ khóc ?

Không trả lời, nàng cảm động ôm chặt Ái vào lòng, yên lặng.

Nhưng rồi than trong lò bớt sức nóng, lửa nhạt dần mau, mà bên ngoài tiếng chuông *chùa xa xa từ bi* đồng đặc ngân nga từng hồi như vẽ cảnh đêm tàn cô-tịch, gọi lòng sầu cho người quả-phụ đêm đông, nàng chẳng buồn gấp than gây lại ánh hồng.

Thấy nàng buồn, Ái yên lặng gục vào cánh tay mẹ rồi thêm-thiếp tự lúc nào...

Nhìn lên chiếc ảnh bán thân của Trần-Quân, Kiều-Lê lơ lơ cặp mắt u-sầu lắm lắm :

—Chàng mãi vui đâu, mà trong bốn năm trời, chàng chẳng gửi về cho em đôi lời tha thiết.. phương trời nhận lạc, bóng chìm mây nổi tiếng quyên-sầu mơ gọi giấc tang thương... chàng ôi ! em cũng đành chịu để nửa kiếp xuân lữ làng, nhưng con anh, anh nữ nào để cho nó sớm ngày không bỏ !

Ngậm ngùi, nàng lại cúi xuống mơ mộng nhìn vào trong lò, nhưng ánh lửa hầu đã gần tàn.

Đêm nay rét hơn đêm ^{*}qua ^{*}nhiều, nhưng Kiều-Lê chẳng muồn đốt lò, là vì ánh than hồng đã bao phen đem lại cho nàng những môi sầu dằng-dặc, liên-miên trong những đêm đông. ngày mưa phùn gió lạnh

Nàng bắt đầu muồn sống một cách lạnh lẽo hơn để quên, quên những ngày dĩ-vãng đã để sót lại bây giờ cho nàng cái kết quả bi thương...

Gió lùa qua khe cửa chớp...lạnh lùng...

— Ái con !

Thấy mẹ gọi, Ái đang mãi đùa với con mực ở góc nhà liền ngoan ngoãn chạy lại :

— Dạ, thưa mẹ bảo gì ?

—Con đem đọc nốt quyển Lạnh-lùng cho mẹ nghe đi con!

Ái vâng lời ra mở tủ lấy truyện rồi bình tĩnh ngồi đọc cho mẹ nghe.

Kiều-Lê lắng lắng ngồi nghe con đọc, giọng của Ái trong trẻo như tiếng chim non học hót, lúc mau lúc chậm lúc ngừng như du người cùng cánh vào trong cõi mộng. Đọc đến chỗ Lệ-Thu may áo đợi chồng Kiêu-Lê cảm động:

— Thôi Ái, con đừng đọc nữa !

Ái ngạc nhiên :

— Sao vậy hở mẹ !

Kiều-Lê nhìn con bằng cặp mắt mơ-màng :

— Lại gần đây mẹ bảo :

Ái lại gần, Kiêu-Lê ôm con hỏi :

— Con có rét không ?

— Dạ, thưa mẹ con rét lắm, mẹ đi đốt lò đi !

Kiều-Lê buồn rầu :

— Đốt lò à ? mẹ không muốn con ạ !

— Thưa mẹ, nhà sản than củi sao mẹ không chịu đốt lò ?

Kiều-Lê lắc đầu :

— Mẹ cũng muốn đốt lò cho đỡ rét, nhưng con ôi ! con có biết đâu rằng, mỗi một đêm đốt lò, là đêm mẹ phải ngậm ngùi khô héo tim gan...

Rồi nàng ứa lệ, bâng khuâng nhìn rồi ra ngoài khung cửa kính tối đen — Nhưng nào có thấy gì họa chẳng thỉnh thoảng một luồng chớp lướt qua :

— Trời ôi ! con tôi nó còn thơ ngây nào đã biết đâu đến nỗi khổ tâm của mẹ nó, của người quá-phụ mong chồng, nhưng nào chồng có trở lại...

Nhưng đêm nay — trời càng ngày càng rét, vì thương con nên Kiêu-Lê lại dóm bếp đốt lò...

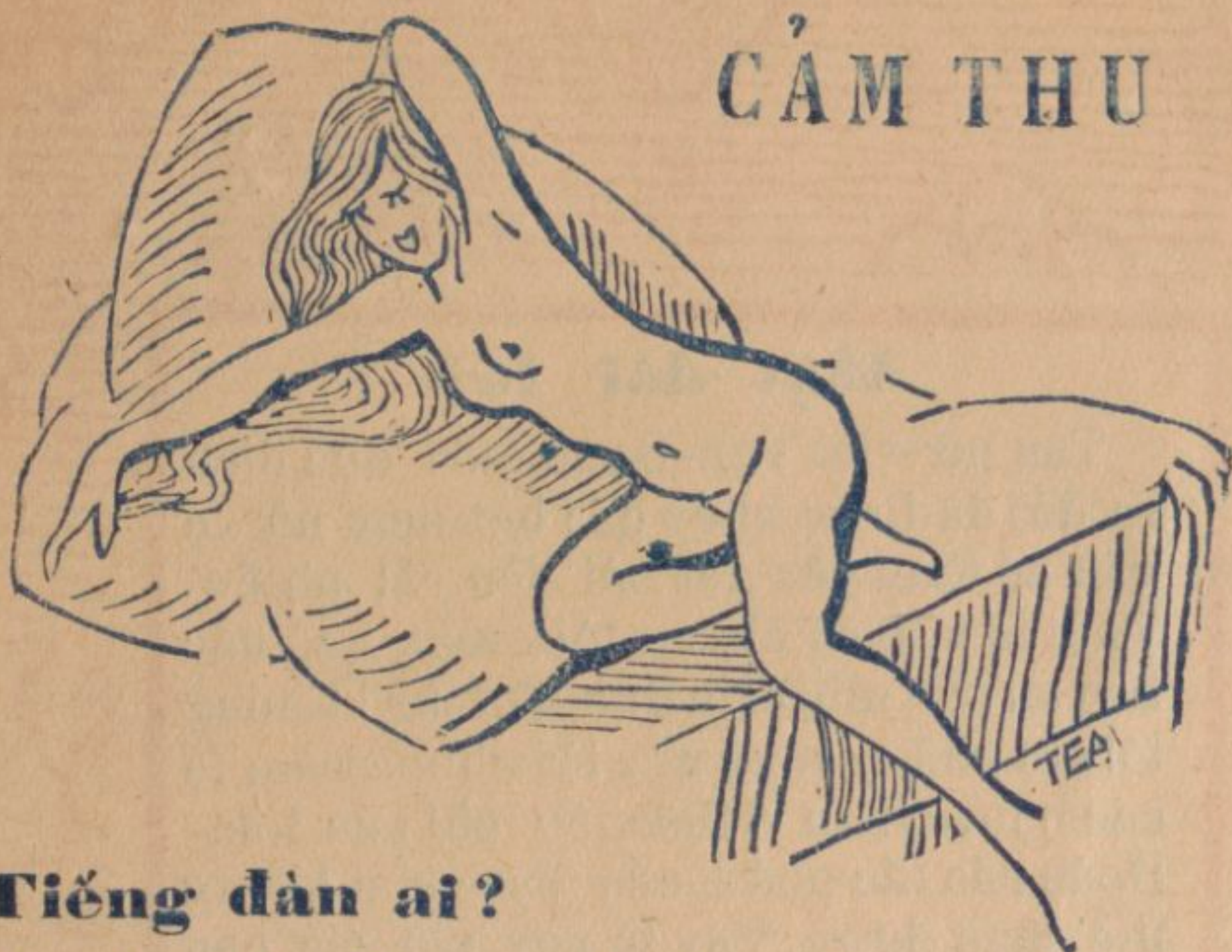
Bên ánh than hồng, nàng lại ngồi mơ lại cái kỷ-niệm êm đêm buổi đầu xuân tươi đẹp, nàng lại đem đọc những bức thơ hồng hoen-ô, noen-ô bởi giọt lệ ly-sầu người quá-phụ.

Rồi từ đây trở đi mãi mãi, Kiêu-Lê vẫn ôm con ngồi mơ mộng trước lửa hồng trong những đêm mưa phùn gió bắc lạnh lùng...

Nhưng người xưa... có bao giờ trở lại.

Tuyết Dần

CẢM THU

Tiếng đàn ai?

Đêm thu trăng tỏ, ngọn thu phong đưa réo rắt tiếng đàn ai, mà năm cung to nhỏ, bốn đường tơ lại như gợi mỗi thu

hoài lòng lữ khách, ai lựa khúc cô quan hay luyện chúa, mà ní non như oán như sầu, ai sót lòng Turmã với Chiêu-quân mà khắc-khoái như thương như nhớ. Riêng ngán nỗi tiếng đàn họ Bá để lọt tai duy có bạn Chung-Kỳ. còn ngoài ra toàn một loạt tai trâu, dù có gảy cũng bay theo chiều gió thoảng. Thôi đành để quách cho trùng tơ long phím, gảy ai nghe mà ai gảy ta nghe...?

Đêm khuya vạc đã tìm về,

Riêng mình vò vò nằm nghe ai đàn?

Tuyết-Yến

Một đôi lời

Tân nữ-việt Văn-Đoàn mới dục dịch ra đời đã được khắp các bạn nam nữ xa gần có lòng yêu gửi bài đến rất nhiều. Thật là một sự chúng tôi không ngờ các bạn lại sẵn mỗi cảm tình đến thế ! Chúng tôi xin chân-trọng gửi lời chung cảm tạ các bạn. Hiềm vì theo tôn chỉ của Văn-Đoàn các tác phẩm của bạn giai không thể đăng được. Vậy từ nay xin các bạn giai đừng gửi bài đến nữa, bạn nào đã gửi rồi muốn lấy bản thảo lại, ở gần xin mời đến Văn-Đoàn, ở xa chúng tôi sẽ gửi trả. Còn những bài của bạn gái thì hay dở thế nào chúng tôi cũng lọc trồn đăng dần, mong cánh cửa kho truyện của Tân nữ-việt Văn-Đoàn ngày một mở rộng. Mây lời quê-kịch mong chị em giúp sức. Bài vở, thư từ, tranh ảnh xin gửi cho Mademoiselle

DƯƠNG-THỊ-TUYẾT - DÂN

76 Rue des Tubercules Hanoi

TÂN NỮ VIỆT VĂN-ĐOÀN

Imp. Vạn-Tường — Hanoi